

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/291/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112203274
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112203274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobkyne: A.. K. Z., I. Š. XX, XXX XX P. zastúpená: Advokátska kancelária FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského 2, 811 07 Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom ul. Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava v konaní o náhradu škody vo výške 3.686,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 02. mája 2014, č. k. 19C/4/2012 - 239, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 02. mája 2014, č. k. 19C/4/2012 - 239, v napadnutej časti, **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Zároveň žalobu žalobkyne, ktorou sa žalobkyňa, resp. pôvodne jej právny predchodca, nebohý O. Z. domáhal náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá jej mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska pri výkone bankového dohľadu podľa zák. č. 566/2001 Z.z. a zák. č. 747/2004 Z.z. v platnom znení nad činnosťou **PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVESTÍCIE** (ďalej len Družstvo). Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním výrok, ktorým bola zamietnutá žaloba o náhradu škody. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu škody vo výške 3.686,93 eur s príslušenstvom, alebo aby ho v tejto časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a zároveň rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Zároveň odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 09. apríla 2014, pod č.k. 19C/4/2012-132 a napadnuté uznesenie z 11. augusta 2014, č.k. 19C/4/2012-258 potvrdil. Aj voči týmto obom uzneseniam súdu prvej inštancie podala žalobkyňa

odvolanie a navrhla, aby odvolací súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a konanie o vyrubenie súdnych poplatkov zastavil.

4.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie v prvých troch výrokoch žalobkyňa, ktorého prípustnosť odôvodňovala ust. § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť dovolania žalobkyňa odôvodnila ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne aj právne nesprávne a konanie jednak prvoinštančné, ale aj odvolacie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní žalobkyne svojvoľne arbitrárne a formalisticky. Mala za to, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces a k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.. Tiež vo vzťahu k obom uzneseniam a to k uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur, vo vzťahu k uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní vo výške 12,20 eur v zmysle položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, sú podľa nej vecne aj právne nesprávne.

5.

Dovolací súd uznesením zo dňa 25.05.2016, č.k. 7Cdo/334/2015, 7Cdo/84/2016 a 7Cdo/85/2016 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.01.2015, sp. zn. 6Co/585/2014, 6Co/586/2014 a 6Co/587/2014 vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania zrušil a vec mu v zrušenej časti vrátil na ďalšie konanie. V prevyšujúcej časti dovolanie odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd uviedol, že sa v prvom rade zaoberal dovolaním žalobkyne smerujúcim proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu, t.j. proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti. Odvolací súd prípustnosť dovolania v tejto časti nevyslovil a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, pretože vo veci ešte nerozhodoval a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 až 4. Keďže dovolaním napadnutú časť rozsudku odvolacieho súdu nemožno podriať pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., dovolací súd konštatoval, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci a v predmetnej časti podľa tohto ustanovenia nie je prípustné. Dovolateľka v dovolaní voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu zároveň namietala, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 13.01.2015 vo veci Trandžíková proti Slovenskej republike, v ktorom bola rozobratá opodstatnenosť námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. Vychádzajúc z tohto rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva v preskúmvanej veci dovolací súd zohľadnil, že k odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná, žalobkyňa ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Konštatoval, že opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobkyni došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Mal za to, že táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. K časti dovolania, ktorou boli napadnuté výroky rozhodnutia odvolacieho súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a povinnosti zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, konštatoval, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiam, ktoré sú síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, ale majú charakter uznesení a tento charakter nestrácajú, i keď rozhodnutie o uložení poplatkových povinností s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí v zmysle § 167 ods. 1 O.s.p.. Zároveň uviedol, že uznesenia odvolacieho súdu, ktoré napadla žalobkyňa dovolaním, nemajú znaky rozhodnutí, proti ktorým je dovolanie prípustné. Jeho prípustnosť preto z ust. § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva. Prípustnosť dovolania žalobkyne by zakladalo, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., avšak žalobkyňa procesné vady konania netvrdila a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. S poukazom na judikatúru NS SR o odňatie možnosti pred súdom konať, ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady. O tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo, nakoľko

v danom prípade nebolo konanie zastavené. Vyrubení súdneho poplatku účastníkovi sa neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu možnosti pred súdom konať. Zdôraznil a zároveň poukázal i na stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 03.12.2015 a keďže sa v konaní o dovolaní žalobkyne proti ani jednému uzneseniu nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej žalobkyňou a nevyšli najavo ani iné vady a tiež prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ust. § 239 O.s.p., NS SR odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p., v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.. Dovolanie v týchto prevyšujúcich častiach preto odmietol.

6.

Po zrušení rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania a po vrátení veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, odvolací súd vo veci konal v súlade s ust. § 455 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), v zmysle ktorého, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

7.

Po predložení veci odvolaciemu súdu odvolací súd má za preukázané, že súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu zaslal právnomu zástupcovi žalobkyne vyjadrenie žalovanej k odvolaniu, tak ako to vyplýva na č.l. 310 spisu, ktoré vyjadrenie právny zástupca žalobkyne prevzal dňa 17.06.2016. Právny zástupca žalobkyne sa k vyjadreniu žalovanej písomne nevyjadril. Vzhľadom na postup súdu prvej inštancie, odvolací súd nezasielal opätovne vyjadrenie žalovanej právnomu zástupcovi žalobkyne.

8.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 zmluvy o fungovaní Európskej únie. Zároveň návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

9.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa právny predchodca žalobkyne neb. O. Z. (návrh zo dňa 01.02.2012), domáhal voči žalovanej zaplata sumy 3.686,93 eur s príslušenstvom, vrátane úrokov z omeškania titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovanej podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

10.

Svoj návrh odôvodnil tým, že ako člen družstva vložil peňažné prostriedky do družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE (ďalej len „Družstvo“), ktoré zhromažďovalo peňažné prostriedky od svojich členov a zabezpečovalo ich zhodnocovanie v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z.z.“) na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt na základe prospektu investície schváleného Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“), pričom na uvedenú činnosť používalo výhradne spoločnosť CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“), s ktorým Družstvo uzatvorilo zmluvu s názvom Zmluva o správe portfólia cenných papierov (ďalej len „zmluva“), ktorá bola menená a doplnená. Miera zhodnotenia peňažných prostriedkov vložených žalobkyňou do Družstva mala byť v súlade s Prospektom investície 8% (garantovaná výška zhodnotenia). Obchodník s cennými papiermi skončil svoju činnosť ku dňu 30.04.2010, Družstvu neodovzdal žiadne portfólio cenných papierov, ani zverené peňažné prostriedky, a preto Družstvo nemalo prostriedky na výplatu žalobkyňou zverených prostriedkov, vrátane ich zhodnotenia. Žalobkyňa preto konaním obchodníka s cennými papiermi, v spojení s jeho činnosťou pre Družstvo vznikla škoda, nakoľko jej majetok sa zmenšil o sumu do Družstva vložených a nevrátených finančných prostriedkov. Podľa žalobkyne jej vznikla škoda v príčinnej

súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS, ktorá 1/ neurobila riadne a včas úkony potrebné na nápravu zistených nedostatkov, ani na ich zamedzenie do budúcnosti, pričom vedela alebo musela vedieť, že zistené nedostatky v činnosti Obchodníka s cennými papiermi zasahujú do práv a právom chránených záujmov Družstva vo vzťahu k jeho záväzkom voči členom, 2/ vo vzťahu k Družstvu nevykonala potrebné opatrenia na zabránenie vzniku škody na majetku, ktorý zverilo Obchodníkovi s cennými papiermi, najmä však neupozornila včas Družstvo na riziká vyplývajúce z činnosti Obchodníka s cennými papiermi, 3/ nezasiahla včas a účinne voči Obchodníkovi s cennými papiermi a tým zbytočnými prietiahmi spôsobila, že Obchodník s cennými papiermi mohol pokračovať v protiprávnom konaní na ujmu Družstva a tretích osôb vrátane žalobkyne až do 01.03.2011, keď NBS odobrala Obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, 4/ NBS nereagovala na list Družstva zo dňa 24.06.2010, ktorým podľa § 86 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z. dala podnet na vyhlásenie obchodníka s cennými papiermi za neschopného plniť záväzky voči klientom a spôsobila, že Družstvo si nemohlo uplatniť nárok na náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený žalobkyňou Obchodníkovi s cennými papiermi u Garančného fondu investícií a tak uspokojiť následné nároky svojich členov, 5/ NBS inými zbytočnými prietiahmi, resp. svojou nečinnosťou spôsobila, že neprijala voči Obchodníkovi s cennými papiermi vhodné opatrenia (sankcie), ktorými by zabezpečila, že by nemohol nakladať so svojim majetkom inak, než za účelom uspokojenia pohľadávky žalobkyne, resp. tretích osôb, aj keď vedela a musela vedieť, že Obchodník s cennými papiermi pri vykonávaní činnosti porušuje zákon.

11.

Žalobkyňa časovo a vecne špecifikovala nesprávny úradný postup, ktorý má spočívať v :

1/ oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následné oneskorené zakázanie činnosti Družstva,

2/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteniach v prerokovaní nedostatkov a

3/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči družstvu.

12.

Počas konania dňa XX.XX.XXXX žalobca zomrel, čo vyplýva z úmrtného listu vydaného matričným úradom I. Y. XX, X. XXXX, S. XXX, Z.. Č.. XXX, jeho právnym nástupcom v konaní sa stala manželka A.. K. Z., čo vyplýva z Osvedčenia o dedičstve č. 9D/136/2013 vydaného notárom JUDr. Janou Rovnou, notárom so sídlom v Lučenci, s ktorou súd pokračoval v konaní.

13.

Žalovaná sa k návrhu na začatie konania vyjadрила v písomnom podaní zo dňa 12.06.2012, 16.07.2012, 22.07.2013, 28.04.2014 a žiadala ho ako nedôvodný zamietnuť. Vo vyjadreniach uviedla, že Družstvo ako podnikateľský subjekt vykonávalo činnosť podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), za ktorú zodpovedalo predstavenstvo ako štatutárny orgán, ktorý zároveň riadil činnosť Družstva a rozhodoval o všetkých záležitostiach Družstva, pokiaľ neboli zákonom, stanovami alebo rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu. Žalobkyňa musela vedieť, že s investovaním finančných prostriedkov do Družstva je spojené určité riziko a doterajší, príp. propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov v súlade s § 129 ods. 1 písm. b) zákona č. 566/2001 Z.z. Úrad pre finančný trh (ktorého kompetencie pri výkone dohľadu prešli od 01.01.2006 na NBS) schválil dňa 21.03.2002 Prospekt investície podľa § 127 ods. 2 zákona č. 566/2001 Z.z., na základe ktorého bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky majetkových hodnôt 10 rokov. Pri schvaľovaní Prospektu investície úrad postupoval podľa § 127 ods. 4, v spojení s § 125 ods. 7 zákona č. 566/2001 Z.z., pri ktorom posudzoval najmä jeho úplnosť, t.j. či obsahuje všetky údaje podľa § 128 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z. a tiež vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť, pričom za pravdivosť jednotlivých údajov v ňom uvedených zodpovedal štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt. Prospekt investície neobsahoval Zmluvu o správe portfólia ani Zmluvu o riadení portfólia (ako tvrdila žalobkyňa), keďže zákonnou náležitosťou Prospektu investície bol podľa § 128 ods. 1 písm. a), bod 10 zákona č. 566/2001 Z.z. len zoznam zmlúv

zabezpečujúcich odbyt výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb. Schválenie Prospektu investície teda neznamenalo schválenie i zmluvy medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi, keďže jeho schválením nevznikol medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi zmluvný vzťah. Preto eventuálne nedodržanie povinností zo zmluvy zo strany obchodníka s cennými papiermi by bolo porušením ich zmluvného vzťahu, ale nie porušením Prospektu investície. Pokiaľ išlo o namietaný nesprávny úradný postup žalovaná potvrdila, že vykonávala dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, avšak len v zákonom vymedzenom a limitovanom rozsahu, a to dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt ustanovených zákonom č. 566/2001 Z.z, keď kontrolovala: 1/ zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky (§ 126 ods. 2 a § 127), 2/ aktuálnosť Prospektu investície počas lehoty trvania verejnej ponuky, 3/ plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a 4/ splnenie povinnosti predložiť pred zverejnením na posúdenie oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt, ako aj 5/ dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z.. Až s účinnosťou od 01.06.2010 bola NBS oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt dodržiava schválený Prospekt investície. NBS nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by to bolo nezákonným prekročením jej kompetencií. Zo správ predkladaných Družstvom pritom nevyplyvali informácie o zhoršenej situácii Družstva, Družstvo žalovanej neoznámilo, že obchodník s cennými papiermi neoprávnene vyúčtováva odmenu, neplní si povinnosti zo zmluvy s Družstvom. Zároveň, Družstvo voči činnosti obchodníka s cennými papiermi neprejavilo žiadne výhrady a v tomto smere sa voči nemu nedomáhalo žiadnych nárokov súdnou cestou. Žalovaná až po 8 rokoch spolupráce obdržala list Družstva zo dňa 15.04.2010, v ktorom žiadalo žalovanú o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi a o vykonanie dohľadu na mieste. Žalovaná vykonala v období od 20.04.2010 do 06.05.2010 dohľad na mieste u obchodníka s cennými papiermi, pričom zistila, že neposkytovala Družstvu investičnú službu riadenie portfólia v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z.. Vzhľadom k uvedenému NBS vydala dňa 12.07.2010 rozhodnutie, č. F.-XXXX/XXXX, o predbežnom opatrení a obchodníkovi s cennými papiermi uložil povinnosť zdržať sa nakladania s majetkom jeho klientov bez predchádzajúceho písomného súhlasu NBS. Ďalším rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. F.-XXXX-X/XXXX, žalovaná odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, ktoré potvrdila Banková rada NBS ako druhostupňový orgán rozhodnutím č. M.-XXX/XXXX, zo dňa 01.03.2011.

14.

V závere žalovaná vyslovila názor o neopodstatnenosti podanej žaloby, ako i iných paralelne podaných žalôb členov Družstva na náhradu škody za údajný nesprávny úradný postup NBS. Práve predstavenstvo Družstva pri nakladaní s majetkom Družstva nekonalo s odbornou starostlivosťou a v záujme Družstva a všetkých jej členov. Činnosť predstavenstva Družstva pritom podliehala kontrole kontrolnej komisie, ako aj členskej schôdze, ktorej bola žalobkyňa členom.

15.

Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalobkyne, povereného zástupcu žalovanej, oboznámením s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise 19C/4/2012, najmä Rozhodnutiami predstavenstva družstva o prijatí členských vkladov od právneho predchodcu žalobkyne O. Z., Potvrdením Z. I. o vklade v hotovosti zo dňa 30.04.2004, Tuzemským platobným príkazom na úhradu Č. zo dňa 28.1.2010, Potvrdením Z. I. o vklade v hotovosti zo dňa 20.05.2005, Žiadosťou o zrušenie členského podielu poradové číslo člena XXXXX, Dohodou o zrušení členského podielu zo dňa 15.12.2010, 03.2011 a o vzniku nároku na vyrovnací podiel, Zmluvou o riadení portfólia medzi CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. a PODIELOVÝM DRUŽSTVOM SLOVENSKE INVESTÍCIE zo dňa 02.06.2008, Rozhodnutím NBS zo dňa 8. januára 2008, č. F.-XXXX/X/XXXX, zo dňa 20. augusta 2008, č. F.-XXXX-X/XXXX, zo dňa 7. mája 2008, č. M.-XXX/XXXX, listinnými dôkazmi označenými na č.l. 98, Dodatkom č. 9 - úplné znenie stanov družstva, ako aj s ostatným obsahom spisu, z ktorých zistil nasledovný skutkový stav:

16.

Právny predchodca žalobkyne si uplatnil svoj nárok, ktorý je predmetom žaloby, aj v konkurznom konaní sp. zn. 3K/95/2010, celá výška uplatneného nároku bola správcom popretá. Pôvodný žalobca podal aj incidenčnú žalobu, o ktorej nebolo doposiaľ rozhodnuté.

17.

Z úradnej činnosti súdu prvej inštancie je známe, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, sp. zn. 3K/95/2010, bol na majetok Družstva ako úpadcu vyhlásený konkurz, do funkcie správcu bol ustanovený Mgr. Marek Letkovský a veritelia Družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Konkurzné konania sp. zn. 3K/95/2010 prebieha od 19.04.2011, do konkurzu je prihlásených cca. 2450 pohľadávok približne 2000 veriteľov, ktorí si uplatňujú nároky voči úpadcovi v celkovej výške viac 32,5 mil. eur. V záujme úpadcu je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných právnych úkonov vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných veriteľov. Tieto úkony zahŕňajú aj prevody finančných prostriedkov z úpadcu na niektoré spriaznené spoločnosti patriace do finančnej skupiny okolo spoločnosti CI HOLDING a.s. (do ktorej patril aj úpadca), okrem iného je uplatnený aj nárok voči advokátskej kancelárii FUTEJ & Partners, s.r.o., ktorá vykonávala pre úpadcu pred vyhlásením konkurzu právne zastúpenie a ktorej bolo vyplatených cca 210.000,- Eur v čase, kedy už úpadcovi bezprostredne hrozil úpadok. Taktiež sú vedené súdne konania, ktorých cieľom je prinavrátenie majetku, ktorý bol odstránený zo spriaznených spoločností úpadcu, je uplatnený nárok úpadcu proti SR zastúpenej NBS, kde je vedené súdne konanie 19C/56/2011, ďalej nárok voči poisťovni, ktorá poistila manažment úpadcu a ďalších spoločností pre prípad spôsobenia škody, taktiež je uplatnený nárok voči Garančnému fondu investícií. V neposlednom rade je uplatnený nárok voči predstavenstvu úpadcu na náhradu škody. Tieto súdne konania zatiaľ nie sú právoplatne skončené a preto o prípadnej miere uspokojenia je predčasné špekulovať.

18.

Pôvodný žalobca požiadal NBS o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uvedená skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. NBS návrh na predbežné prerokovanie zamietla.

19.

Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca O. Z. sa stal členom družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKE INVESTÍCIE spor. číslo XXXXX. Dňa 15.12.2010 uzatvoril dohodu s Družstvom, ktorým sa zmluvné strany dohodli, že členský podiel v družstve vo výške 3.686,93 zaniká, žalobcovi vznikol nárok na vyplatenia vyrovnacieho podielu vo výške 3.686,93 eur. Žalobcovi zaniklo členstvo v družstve PDSI dňa 10.12.2010, vyrovnací podiel mu mal byť podľa čl. 21 ods. 2 Stanov družstva splatný do 6 mesiacov odo dňa zániku členstva v družstve. Označený podiel však žalobcovi, napriek uzatvorenej dohode nebol vyplatený.

20.

Pôvodný žalobca prihlásil svoju pohľadávku voči Družstvu do konkurzu prebiehajúceho na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 3K 95/2010. Celá výška uplatneného nároku bola správcom popretá.

21.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik škody, keď vychádzala z ustálenej súdnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84), v zmysle ktorej platí, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z.z. môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto, ak má žalobkyňa pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu, či už podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z.z., a tým ani predpoklad existencie škody.

22.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobkyne sa ako bývalý člen Družstva, s ktorým bol v právnom vzťahu, a z ktorého mu v prípade vystúpenia vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu, musí domáhať zaplatenia svojej pohľadávky voči Družstvu, nakoľko Družstvo je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka, resp. osoby, ktorá je povinná teraz žalobkyni vydať získaný prospech v podobe vyrovnacieho podielu. Právny predchodca žalobkyne si v konkurzom konaní svoju pohľadávku uplatnil, pričom predmetné konkurzné konanie doposiaľ nie je skončené. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania súdu nepreukázala bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči Družstvu, pričom toho času nie je možné ustáliť majetok úpadcu - Družstva, s ktorým bol žalobca v záväzkovom vzťahu a z ktorého majetku by mohla byť uspokojená jeho pohľadávka. Žalobca zároveň nepodal žalobu proti členom predstavenstva Družstva alebo kontrolnej komisii Družstva v zmysle § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa teda primárne musí uplatňovať svoj nárok voči Družstvu, resp. voči členom predstavenstva a kontrolnej komisii Družstva, a až v prípade bezúspešnosti vymoženia predmetnej pohľadávky by do úvahy prichádzalo uplatňovanie náhrady škody voči štátu (v prípade preukázania zodpovednosti odporcu za škodu). Z tohto dôvodu nemohol súd v rozhodnom čase ustáliť, či a najmä v akej výške vznikla právnomu predchodcovi žalobkyne škoda, ktoré okolnosti sú rozhodné aj pre plynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu. Ak teda neexistuje preukázateľne škoda a nie je možné ustáliť jej výšku v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku žalobkyne na jej náhradu, nárok bol uplatnený predčasne.

23.

Súd prvej inštancie považoval za potrebné skonštatovať, že pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009, nemožno ho na daný prípad aplikovať, a to práve z dôvodu, že konkurzné konanie nie je doposiaľ ukončené a vzhľadom na jeho stav nemožno jednoznačne konštatovať vylúčenie možnosti uspokojenia pohľadávky žalobkyne ako prípadného veriteľa v rozsahu, v ktorom sa v prebiehajúcim konaní domáha náhrady škody.

24.

Súd ďalej konštatoval, že aj v prípade preukázania škody žalobkyni, jej návrhu by nebolo možné vyhovieť z dôvodu nepreukázania tvrdeného nesprávneho úradného postupu žalovanej. Pri posudzovaní tvrdeného nesprávneho úradného postupu žalovaného sa súd stotožnil s tvrdeniami a argumentáciou žalovaného v danom smere.

25.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup spočívajúci v oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, súd konštatoval, že dohľad NBS nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z.z. v obmedzenom, resp. vymedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole tých povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom (zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, plnenie informačných povinností, predloženie na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z.). K takým povinnostiam patrila počnúc od 01.01.2009 i povinnosť aktualizácie Prospektu investície podľa § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. a počnúc od 01.06.2010 povinnosť dodržiavania Prospektu investície podľa § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z.. V prípade nastania novej významnej skutočnosti, vecnej chyby alebo nepresnosti týkajúcej sa údajov zahrnutých do Prospektu investície, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie majetkových hodnôt, malo Družstvo tieto uviesť v dodatku Prospektu investície. Povinnosť aktualizácie Prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok Prospektu investície a predložiť ho na schválenie NBS. Ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k Prospektu investície, Národná banka Slovenska mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženej periodickej informačnej povinnosti Družstva. Nemožno pritom opomenúť, že štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície (§ 128 ods.

1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z.z.), pričom schválenie Prospektu investície nemalo za následok aj schválenie Zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv zabezpečujúcich odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z.z.); Národná banka Slovenska totiž nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Družstvo až do 15.04.2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, nesignalizovalo Národnej banke Slovenska zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi. Pri výkone dohľadu na mieste samom v dňoch 20.04. do 06.05.2010 Národná banka Slovenska zistila zmeny v údajoch v Prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti Prospektu investície, nie však jeho neplatnosti, pretože zo žiadnych ustanovení zákona č. 566/2001 Z.z. nevyplýva neplatnosť Prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov (tá sa vzťahuje len na Prospekt cenných papierov podľa § 123 zákona č. 566/2001 Z.z.- pozn. súdu). Národná banka Slovenska vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku Prospektu investície. Ako vyplýva z rozhodnutia NBS zo dňa 26.08.2010, č. F.-XXXX/X-XXXX, Družstvo predmetnú žiadosť Národnej banke Slovenska síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 747/2004 Z.z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok Prospektu investície v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z., a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Medzičasom NBS iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. za porušenie ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia dňa 30.05.2011, č. F.-XXXXX-X/XXXX, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Je teda zrejmé, že NBS konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom a súd v jej postupe nezistil namietaný nesprávny úradný postup.

26.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24.08.2007, súd v prvom rade udáva, že predmetom konania je nesprávny úradný postup žalovanej, a nie obchodníka s cennými papiermi; preto v priamej príčinnej súvislosti s ním mohla vzniknúť škoda len Družstvu, a nie žalobkyňi. Žalobkyňa totiž nebola v žiadnom záväzkovom, ani inom vzťahu s obchodníkom s cennými papiermi. Účastníkom takého vzťahu vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia bolo len Družstvo, a preto z tohto právneho vzťahu potom vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Ako súd uviedol vyššie dohľad Národnej banky Slovenska bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z.z., a preto informácie a podklady, ktoré mala NBS zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade sa vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, v danom prípade Družstvu ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností. Zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika. Národná banka Slovenska na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31.12.2005 a 31.12.2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania Prospektu investície, avšak podľa právnej úpravy platnej v danom období roka 2007 nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať Prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. Národná banka Slovenska ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2, ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom, a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24.08.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. Národná banka Slovenska v danom období (po 24.08.2007) preto nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie Prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti Prospektu investície po 01.06.2010.

27.

Čo sa týka nesprávneho úradného postupu žalovanej spočívajúceho v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, súd má za to, že ani v tomto smere sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalobkyne, a to v prvom rade pre absenciu priamej príčinnej súvislosti s prípadnou škodou na strane žalobkyne. Zároveň súd poukazuje na to, že z listinných dôkazov, najmä jednotlivých rozhodnutí NBS o uložení pokuty vo výške 500.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 08.01.2008, č. F. XXXX/X/XXXX), vo

výške 300.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 20.08.2008, č. F.-XXXX-X/XXXX) je zrejmé, že Národná banka Slovenska činnosť obchodníka s cennými papiermi sledovala, pričom nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteniach. Zákon č. 747/2004 Z.z. o dohľade totiž ustanovuje v § 2 ods. 2, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je neverejný a konanie pred NBS vo veciach dohľadu rovnako neverejný. Preto je účastníkom konania v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť. Navyše, je súd toho názoru, že vzhľadom na záväzkový vzťah medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom založený Zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti obchodníka, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotného žalobcu, ktorý sa ako člen Družstva mal aktívne a včas zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalnosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom. Nie zanedbateľný je aj fakt, že PDSI pred dozorným orgánom - žalovaným obhajoval výhodnosť jeho spolupráce s obchodníkom s cennými papiermi CI, pritom v krátkom čase na to alibisticky žiadalo NBS o vykonanie kontroly nad ním. Z výpisov z obchodného registra Družstva a obchodníka s CP vyplýva, že spoločnosti tak družstvo, ako i obchodník s CP sídlili na zhodnej adrese, v identickej budove (Poľná 1, Bratislava), boli personálne prepojené napr. aj cez osobu predsedu predstavenstva PDSI U. Y. O., ktorý bol čelnom dozornej rady CI, ako aj cez osoby U. Z. E. W. P. Č., ktorí boli členovia kontrolnej komisie PDSI.

28.

Vzhľadom na uvedené personálne prepojenie družstva a Obchodníka s CP Capital Invest, možno považovať za vylúčené, aby družstvo nemalo vedomosť o udelených sankciách zo strany NBS voči obchodníkom s CP.

29.

Súd zohľadniac všetko vyššie uvedené posúdil nárok žalobkyne ako nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol, keď v konaní nepreukázala vznik škody, nesprávny úradný postup, a tým ani vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a úradným postupom, teda základné predpoklady vyodenia zodpovednosti žalovaného za škodu, ako aj podmienok pre priznanie náhrady škody.

30.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy týkajúce sa vzťahu medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi, ktoré založila do súdneho spisu žalobkyňa, súd sa s nimi oboznámil, avšak bližšie ich nevyhodnocoval, nakoľko predmetom konania nebol nesprávny úradný postup odporcu pri výkone dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi CI. Súd zároveň zamietol návrhy žalobkyne na vykonanie dokazovania zabezpečením účtovníctva Družstva od roku 2002 do roku 2010 a výsluchom svedkov X. Z. L., U. A. Š., U. O. D. W. U. S. L., zabezpečením správy o stave konkurzu 3K/95/2010, keď považoval vykonanie navrhovaných dôkazov za nadbytočné, nakoľko predloženie účtovníctva Družstva, a svedecké výpovede, ako aj aktuálna správa o stave konkurzu sp. zn. 3K/95/2010 neboli potrebné na preukázanie tvrdení žalobkyne, pričom tvrdený nesprávny úradný postup je upravený príslušnými právnymi predpismi. Z pohľadu konkurzného konania je podstatné až prípadné schválenie rozvrhového uznesenia, resp. jeho samotný výsledok, t.j. obsah právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu.

31.

Podaním zo dňa 15.10.2013 žalobkyňa podala v predmetnej veci návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, súd konanie preruší ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev (od 01.12.2009 Súdny dvor Európskej únie) o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“), Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nálezh o otázkach, ktoré sa týkajú a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie;

32.

Súd prvej inštancie tento návrh žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol.

33.

V tejto časti výrok rozsudku súdu prvej inštancie nebol napadnutý, preto ho odvolací súd v súlade s ust. § 212 ods. 1 O.s.p. neprejednal.

34.

Proti tomuto rozhodnutiu v napadnutej časti, v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa a to v časti, ktorým bol zamietnutý návrh o náhradu škody. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 3.686,93 eur s príslušenstvom, ako aj nahradiť jej trovy konania alebo ak sú na to dané dôvody, aby odvolací súd odvolaním napadnutý druhý výrok rozsudku zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

35.

V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobkyňa v žalobe na začatie konania zo dňa 31.01.2012, doručená súdu prvej inštancie 01.02.2012, v petite svojej žaloby si uplatňovala voči žalovanej náhradu škody vo výške 3.686,93 eur spolu s úrokom z omeškania, pričom pokiaľ v odvolaní napádala druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, žiadala predmetný výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žiadala uložiť žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu škody len vo výške 577,03 eur s príslušenstvom, vrátane trov konania, pričom v celom odôvodnení svojho odvolania bližšie neuviedla, prečo v odvolaní žiada uložiť žalovanej z titulu náhrady škody len sumu 577,03 eur s príslušenstvom.

36.

Žalobkyňa namietla, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil, že žalovaná nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty; základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s Ústavou a platnými právnymi predpismi t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. V tejto súvislosti poukázal na niektoré citáty z rozhodnutí súdov a to na Nález Ústavného súdu sp. zn. III US 341/07, Nález Ústavného súdu I ÚS 243/07, ako aj Nález Ústavného súdu sp. zn. PL.US 21/96.

V prvom rade žalobkyňa namietala, že žalovanej argument o tom, že upozornila družstvo, že žalovaná vykonáva dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva, je úplne irelevantný, ak žalobkyňa nemohla o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na zákon č. 566/2001 Z.z., ktorý nepoužíva rozlíšenie medzi „činnosťou“ a „celkovou činnosťou“ dohliadaného subjektu pričom takéto rozlíšenie neobsahovalo ustanovenie § 135 ods. 1 tohto zákona č. 566/2001 Z.z. ani v čase, keď žalovaný schválil projekt Investície (2002) a Družstvo sa stalo dohliadaným subjektom, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt. Mala za to, že predmet dohľadu nebol menený a žalobkyňa sa dôvodne spoliehala, že v rámci dohľadu bude žalovaný dohliadať na dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami podľa zákona č. 566/2001 Z.z., preto žalobkyňa mala za to, že existuje príčinná súvislosť medzi škodou žalobkyne a porušením zákonných povinností žalovanej, spočívajúce v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z.z. Za nepochopiteľné preto považoval konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady, že „právo patrí bdelym“. Žalobkyňa nemala zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou družstva, ani obchodníka s CP, ktorým by mohla zabezpečiť dodržiavanie zákona o CP tým, že došlo k zamietnutiu návrhu žalobkyne aj z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti, resp. z dôvodu, že k nezákonnému postupu zo strany žalovaného nedošlo, súd odobril výklad zákona č. 566/2001 Z.z., ktorý úplne popiera zmysel právnej úpravy dohľadu.

37.

Žalobkyňa poukázala na tú skutočnosť, že povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 ZCP je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií, pričom podľa § 135 ods. 1 ZCP ktorý platí v tomto znení už od 01.05.2007, družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS hoci žalovaný tvrdil celý čas v konaní opak. Podľa § 135 ods. 2 ZCP mala žalovaná zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi. Zároveň NBS má podľa § 135 ods. 2 ZCP zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú resp. mohli byť vystavené dohliadané subjekty v rámci nich aj družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov dokonca klientov dohliadaných subjektov, teda v tomto prípade samotnej žalobkyne.

Poukázala na skutkovo a právne totožné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 a na výpoveď svedka U.. Y. O. T., tak isto i na ďalší dôkaz a to zápis zo stretnutia NBS v roku 2007, ktorý taktiež tvorí súčasť vyššie citovaného súdneho spisu s inšpektorom NBS U.. L., pričom poukázal, že v konaní 7C/206/2011 sa ďalej zistilo, že NBS po zistení o rizikovitosti portfólia družstva sa uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo následne po vytknutí zo strany NBS rozložené namiesto jednej do troch zmieniek a to zmieniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a.s., CI REALITYs.r.o. a GLOBAL production, s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť stopercentnými dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a.s. a vo všetkých troch spoločnostiach bolo navyše či už členom predstavenstva, alebo konateľom U.. P. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Teda NBS aj naďalej akceptovala stav, že celé portfólio družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov z CI HOLDING a.s. a obchodníkom. Následne v roku 2008 NBS vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník vo svojej činnosti pre svojich klientov a v rámci v nich aj výslovne pre družstvo porušil ZCP vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia NBS, okrem bezvýznamnej pokuty vo výške 10 000,- eur, rovnako ani po zisteniach k samotnému družstvu z roku 2007 NBS nevyužila svoje kompetencie v zmysle za ZCP existujúce už od roku 2007 a neprijala žiadne následné kontrolné, alebo významnejšie opatrenia, ktoré podľa ZCP ako i zákona 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom mala a stále má. Týmto podcenením situácie NBS umožnila ďalšiu činnosť družstva, aj obchodníka, čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti navrhovateľom vložených prostriedkov do družstva, pričom NBS svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila tiež to, že žalobkyňa už skôr nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu mu NBS svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. NBS rozhodnutím zo dňa 30.05.2011, pod číslom F.-XXXXX-XXXXX, ktorý bol vydaný v rámci výkonu dohľadu nad družstvom, zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej len rozhodnutie o zákaze činnosti) z dôvodu neaktuálnosti prospektu vzhľadom k tomu, že sa zmenili skutočnosti v ňom uvedené. Žalobkyňa uviedla, že z výpočtu uvedených nedostatkov prospektu družstva uvedených v rozhodnutí o zákaze činnosti je nepochybné, že prospech bol neaktuálny, pričom samotná NBS samotná NBS uviedla, že na základe neaktuálneho prospektu nie je možné uskutočňovať verejnú ponuku majetkových hodnôt. Žalobkyňa zároveň uviedla, že údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom roku 2010 a táto neaktuálnosť siahala až k 31.12.2006, kedy došlo v sídle NBS dňa 27.08.2008 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva družstva U.. Y. O. W. U.. A. Z. za účelom prerokovania problémov činnosti družstva z dôvodu nedodržiavania prospektu. I na základe takéhoto prerokovania nedostatkov vyplynulo, že družstvo svojím konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3, v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a ustanovenie § 125 c) ods. 1 v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 zákona o CP od roku 31.12.2006, avšak NBS voči družstvu zasiahla až v máji roku 2011, kedy mu vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti zakázala činnosť.

38.

Žalobkyňa k predčasnosti žalobného návrhu uviedla, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky 29Cdo/49678/2009, zo dňa 11.04.2012, ktorý je z hľadiska skutkového a právneho stavu plne aplikovateľný aj na slovenské právne pomery. Tento judikoval, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí takúto žalobu predčasnou, pretože súd má v konaní o náhradu škody povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľa ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Žalobkyňa ďalej uviedla, že žiadna platná právna norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania žaloby, a

to ani vtedy, ak žalobkyňa doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa názoru žalovanej ako aj prvoinštančného súdu povinný im dané plnenie im vrátiť. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v platnom znení neustanovuje, nevyžaduje a ani nepripúšťa žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromno-právnych vzťahov, ale pripúšťa regresnú náhradu. Ak škoda predstavuje majetkovú ujmu v podobe skrátenia majetkového stavu poškodeného, nedá sa vznik škody bez ďalšieho spojiť s formálnym ukončením konkurzného konania tak, ako to tvrdí žalovaná. Pokiaľ by sa pripustil názor, že konkurzné podanie vylučuje podanie občiansko-právnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a vyrovnaní suspendoval Občiansky zákonník, Zákon o zodpovednosti za škodu, ale i Zákon č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon v platnom znení a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania, čo by mohlo trvať i niekoľko rokov. Znamenalo by to, že občiansko-právna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. Tento záver je celkom neprijateľný a scestný. Žalobkyňa poukázala na tú skutočnosť, že jej pohľadávka bola správcom popretá a vedie o ňu so správcom incidenčné žaloby, keď v konkurze nie je zistená ani len pohľadávka pričom samotný správca sa vyjadril, že nepredpokladá uspokojenie veriteľov v konkurze v 100 % rozsahu a že šance na uspokojenie pohľadávok sú minimálne. Teda z aktuálneho stavu konkurzu je zrejmé, že objektívne je vylúčená možnosť navrhovateľa, ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu pod sp. zn. 3K/95/2010.

39.

Zároveň žalobkyňa namietala, že listinné dôkazy vyžiadané prvoinštančným súdom, resp. predložené účastníkmi konania v značnom počte a rozsahu neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., keď v zápisniciach nie je uvedené, že boli prečítané určité presne označené listiny, alebo ich presne označené časti. V tejto časti žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Ncdo/11/2010. Takéto dôkazy preto nemôžu byť podkladom pre právne posúdenie veci o základe uplatneného nároku.

40.

K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne a právne správny potvrdil. Žalovaná mala za to, že prvoinštančný súd v prejednávaní veci vykonal rozsiahle dokazovanie, riadne zabezpečil listinné dôkazy, dostatočne a správne zistil skutkový stav a dospel aj k správne a riadne odôvodnenému rozhodnutiu v predmetnej veci. Uviedla, že podstatou na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní, teda na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobkyne a jej právneho zástupcu. Žalobkyňou uvádzané tvrdenia nesvedčia o žiadnej predčasnosti napadnutého prvoinštančného rozhodovania, pretože pojednávania skutkovo a právne identických veciach sa konali už od 02.07.2012. Naopak tvrdenia žalobkyne nasvedčujú, že tento sa účelovo snaží dodatočne žalobkyňa ďalšie právne irelevantné dôkazy, ktoré odďaľujú rozhodnutie vo veci, pričom žalobkyňa nevyužila všetky možnosti na vymoženie svojho nároku, keď nepodala žiaden návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie družstva, ktorí by boli zodpovední za riadenie družstva PDSI a tiež za hospodárenie a nakladanie s majetkom družstva PDSI. K námietke žalobkyne, že žalovaná nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, žalovaná mala za to, že jej kompetencie sú dané platnými právnymi predpismi, vrátane Ústavy SR a mal za to, že postupoval v súlade s ústavou, nebol nečinný a ani nespôsobil žiadne zbytočné prietahy pri svojom postupe voči družstvu PDSI, ale aj obchodníkovi, CI, dodržiaval zákonné pravidlá ustanovené zákonom o dohľade a ZoCP. Zároveň žalovaná uviedla, že od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona o Cenných papieroch (zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách v platnom znení) (ďalej len Zocp), teda až od 01.06.2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo PDSI ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Až od vtedy mohla žalovaná dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Pri prospekte investície nešlo o také rozhodnutie žalovanej, ktorým by žalovaná určila, alebo stanovila vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nejaké podmienky, ktoré by vyhlasovateľ mal dodržať. Taktiež povinnosť aktualizovať prospekt investície podľa § 125 c) ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 ZoCp bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01.01.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 ZoCP, v znení zákona č. 558/2008 Z.z. Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca

vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície v zmysle § 128 ods. 1, písm. h), ZoCP. Uviedla, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, ani družstvu PDSI - žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia rozloženia rizík ani krytia rizík na rozdiel od iných dohliadanych subjektov napr. Správcovskej spoločnosti pre kolektívne investovanie a niektorých ďalších dohliadanych subjektov a preto údajné (reálne neexistujúce povinnosti) družstva nemohol odporca kontrolovať. Za činnosť družstva PDSI celkovo zodpovedá a v mene družstva PDSI koná predstavenstvo družstva ako štatutárny a výkonný orgán družstva, ktorý riadi činnosť družstva, rozhoduje o všetkých záležitostiach, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami a rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu družstva, t.j. za dodržiavaniu prospektu investície družstva PDSI, bolo aj voči členom družstva zodpovedné predstavenstvo PDSI ako štatutárny orgán na to, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola, alebo nebola osobitne uložená v zákone o cenných papieroch. Žalovaná nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi PDSI, ktoré malo široký predmet činnosti. Žalovaná mohla kontrolovať len to, či si družstvo plní informačné povinnosti podľa bývalých ustanovení § 126 až § 130 zákona o cenných papieroch, a to či informácie zverejňované družstvom obsahujú náležitosti predpísané bývalým ustanovením § 129 zákona o cenných papieroch a či družstvo zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 zákona o cenných papieroch. Žalovaná nebola a ani nie je príslušná potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/4968/2009, zo dňa 11.04.2012 a tvrdí, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, návrh o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou mala za to, že toto tvrdenie žalobkyne je zavádzajúce a nezodpovedá skutočnosti, keď predmetný rozsudok primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci. Najvyšší súd Českej republiky výslovne judikoval, že akokoľvek inak nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní (Českého zákona č. 328/1991 Sb. O konkurze a vyrovnaní ve znení pozdějších předpisů). Tento rozsudok sa konkrétne zaoberal náhradou škody, ktorej sa navrhovatelia domáhali proti členom štatutárneho orgánu príslušnej obchodnej spoločnosti a teda nie proti štátu preto, lebo členovia štatutárneho orgánu si oneskorene splnili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok danej obchodnej spoločnosti. Posúdenie otázky vzniku škody je v prípade týchto subjektov, t. j. členov štatutárneho orgánu zodpovednosti za škodu úplne odlišné, ako posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu a nemožno ich navzájom zmiešavať. Skutočná existencia pohľadávok žalobcu a ich výška voči družstvu sa bude zisťovať v rámci incidenčných súdnych konaní. Až následne, ak pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi nebude uspokojená v rámci konkurzu, až vtedy môže žalobcovi vzniknúť škoda. Táto škoda nevzniká v okamihu splatnosti pohľadávky, ani v okamihu omeškania dlžníka, ale mohla by vzniknúť až okamihom, keď sa právo veriteľa teda žalobcu voči dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným. Žalobca si teda zmiešava ujmu, ktorá mu ako veriteľovi bola spôsobená doterajším neplnením záväzkov jeho dlžníkom s ujmu, ktorá je jednou z podmienok vzniku nároku na náhradu škody. Žalobcovi teda zatiaľ nevznikla žiadna škoda, pretože žalobca (ako veriteľ) má vymáhateľnú pohľadávku voči svojmu družstvu, ako dlžníkovi a jeho žaloba je jednoznačne predčasná, čo objektívne a správne skonštatoval aj prvoinštančný súd. Pokiaľ žalobca tvrdí, že listinné dôkazy neboli riadne vykonané spôsobom upraveným v ustanovení v § 129 ods. 1 O.s.p. t.j., že neboli prečítané určité listiny, alebo ich presne označené časti, žalovaná uviedla, že zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že súd oboznámil jednotlivé dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, pričom pri oboznamovaní týchto dôkazov presne špecifikoval o aké doklady išlo. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Obo/283/2006, z 27.02.2008, v zmysle ktorého netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe, alebo známe súdu z jeho činnosti, pričom tieto dôkazy sú všeobecne známe, pretože žalobca viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom a preto dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať.

41.

Odvolačný súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 379 a ust. § 387 CSP; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania, a na základe postupu podľa § 219 ods. 3 CSP, pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

42.

Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 CSP) a to z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

43.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

44.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, odvolací súd, ktorý nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, sa v celom rozsahu po skutkovej a po právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, ktoré sa týkajú odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

45.

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, správne vec právne posúdil a správny je i záver súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany žalovanej pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva.

46.

Je nesporným, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v predmetnom konaní bol však sporný rozsah takéhoto dohľadu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z. (novela zákona 566/2001 Z.z. vykonávaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Teda až od 01.06.2010 mohla NBS dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať v prospech investície v zmysle § 125c ods. 1, v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 01.01.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. (novela zákona č. 566/2001 Z.z., vykonaná zákonom č. 558/2008 Z.z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z.z., pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zákon č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt a teda ani družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, (napr. Správcovské spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti družstva nemohla NBS kontrolovať. NBS nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi družstva. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či družstvo plní informačné povinnosti v zmysle § 126 až 130 zákona č. 566/2001 Z.z. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že navrhovateľ si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko a že doterajší, alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ustanovenie § 129 ods. 1 písm. b) zákona č. 566/2001 Z.z. v znení platnom do 21.07.2013, § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z.z. vypustené novelou, vykonanou zákonom č. 206/2013 Z.z. účinným dňa 22.07.2013). Ak si týchto skutočností navrhovateľ nebol vedomý, nemožno to pričítať na farchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady,

podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou družstva nemal vedomosť.

47.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že v predmetnom konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým je nesprávny postup štátu, zastúpeného Národnou bankou Slovenska.

48.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/4968/2009 na ktorý v odvolaní poukazovala žalobkyňa, odvolací súd v tomto smere poukazuje na podrobnú argumentáciu žalovanej, s ktorou sa stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy, ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok speňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok za podstatou a pracovných nárokov, takže nezaistení veritelia druhej triedy neobdržia pri rozvrhu v podstate nič. Teda z rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že návrh o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu, a to v akej výške vznikla veriteľovi škoda, možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu a to napr. pri vydaní čiastočného rozvrhu, alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V predmetnej veci v konkurznom konaní, vyhlásenom na majetok družstva nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky nie je vyriešená (nie je zrejmé, že v rámci konkurzného konania žalobkyňa nedostane nič) a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody. Preto je správny záver súdu prvej inštancie, že návrh bol podaný predčasne.

49.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh o náhradu škody považuje za vecne správny a preto ho v tejto časti s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. aj potvrdil.

50.

Výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

51.

Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ sa týka trov prvoinštančného konania o týchto trovách súd prvej inštancie rozhodol správne, keď súd prvej inštancie žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, nepriznal právo na náhradu trov voči žalobkyni, ktorá vo veci úspech nemala, nakoľko žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu nevyplýva, že by jej nejaké trovy konania vznikli.

52.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a to tak, že úspešnej žalovanej by priznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, ak by jej trovy v odvolacom a dovolacom konaní vznikli. Pretože žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho a dovolacieho konania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

53.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Cs.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).